

236.804

Drakula halála

Fantasztikus filmregény ~

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

FILMKÖNYVEK
SZERKESZTI PÁNCZÉL LAJOS

6 SZÁM

DRAKULA HALÁLA
(FANTASZTIKUS FILMREGÉNY)

Országos Széchényi Könyvtár

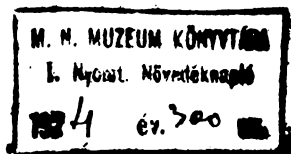
19

SECȚIA DE CĂRȚI A BIROULUI DE
JURNALE "BANĂȚ"

Timișoara, Piața Libertății Nrul 3

234811

ELŐSZÓ.

A szertelenül tobzódó emberi fantázia színes birodalmába vezet ez a misztikus történet. Az álmok, képzetelek viharos éjszakájába, ahol ijesztő fekete árnyak, élő halottak, haldokló életek csöndes, de vésztjósító komédiája tárul eléink tarka káprázatban...

Ebben a szálnalmas együttesben, mint frissen zöldelő óázis a sivár homoktengerben, ragyog fel egy bimbózó, szépséges teremtés, egy fiatal leány, akinek törékeny lényét vadul ragadja magával a téboly szerelensége... A gyöngye lélek tehetetlen rabja sorsának, amely kegyetlenül sodorja az élet örvénylő vizein, végveszedelemmel fenyegető zuhatagain át, míg végül a boldogság, az örömök, a jövő pazar birodalmának arany kapui nyílnak szét a dráma sokatszenvedett hősnője előtt...

Rövid vonásokban ez a témája ennek a lüktető, lebilincselő érdekességű cselekménynek, amelynek filmváltozata magyar szellem műve.

Lajthay Károly írta filmre és rendezte a történetet, amely a következő szereposztásban vetődik elének a vásznon:

Drakula...	Paul Askonas
Märy	Lux Margit
George	Kertész Dezső
A főorvos	Thury Elemér
Egy álorvos	Réthey Lajos
A segédje	Ihász Aladár
A tréfás bolond	Karl Götz
A többi szerepeket Szalkay Lajos, Hatvani Károly, Perczel Oszkár, Timár Béla, Kende Paula és Lene Myl játsszák.	

I.

Az öreg Land tragédiája.

Az örökhóborította hegyóriások mélyén terült el egy kis alpesi falu. Itt, ebben a fenséges csendben, távol a nagyvilág zajától, árván élt a kis Land Mary, egy szegény varróleányka. Szomoru egyhangúságban teltek a jóságos teremtés napjai. Magára-hagyatottságát, szíve végtelen bánatát a munkával igyekezett eloszlatni Mary. Éjt nappá téve, serényen dolgozott, hogy megszerezze mindennapi kenyerét, amelyből a városi elmegyógyintézetben synylődő beteg atyjának is kellett juttatnia.

A szegény kis hajlékban, ahol Mary élt, állandóan berregett a varrógép, a gyöngé, törékeny teremtés apró ujjai alatt valósággal égett a munka.

Odakünn a télbe fordult természet isteni pompája ragyogott. A havas hegyekkel övezett falucska, mint apró sziget a végtelen tengeren, élte álméletét. Mély-séges csönd honolt a kis faluban, amelynek békés lakói, szerény otthonukba zárkózva, pihenték ki az év fáradalmaikat.

A pirinyó házikó, Mary hajléka, ahol tizenhat esztendővel ezelőtt meglátta a napvilágot, esztendőkkel ezelőtt még a boldogság otthona volt. A leányka

szülei jómódban éltek, gondtalanság, öröm, megelégedettség uralkodott a kis család hajlékában... Egy tavaszon azután Mary édesanyja hirtelen megbetegedett s a halál csakhamar megváltotta szenvedéseitől a szerencsétlen asszonyt. Az öreg Land bánata leirhatatlan volt, Mary szive is vérzett eltávozott anyja után... A tragikus csapás olyan rettentő erővel hatott a leány atyjára, hogy szelleme elborult és Mary, az orvosok tanácsára, kénytelen volt atyját a fővárosi elmeorvóintézetbe szállítani.

Ettől kezdve árván, egyedül élt Mary faluvégi otthonában. Fokozott erővel, nagy munkakedvvel robotolt, hogy fenntartsa magát és keresetéből atyja gyógykezeltetésére is maradjon. Két szomorú esztendő telt el így... Maryt alaposan megviselte a túlfeszített munka, de akaratereje nem csüggedt, atyjáért az életét is feláldozta volna. Sajnos, a kétévi gyógykezeltetés mit sem segített az öreg Land állapotán. Mint egy élő halott sinylődött az elmeorvóintézetben s az orvosok maguk között már megállapították, hogy menthetetlen, hogy napjai meg vannak számlálva és a mielőbbi halál csak megváltás volna a szegény, elborult szellemű, szenvedő férfi számára...

Mary hetenként látogatta meg atyját. Ilyenkor Land zavaros tekintete, mintha fölillant volna, mintha az élet egy lappangó sugara csillant volna fel szeméből... Leánya láttára az öreg szinte örömujjongásban tört ki, ölelte, csókolta, dédelgette egyetlen gyermekét, mert titkon úgy érezte, hogy közel a vég, amikor örökre meg kell válnia egyetlen kincsétől, boldogságától... Mary megértette atyja bucsuzását, vigasztalta a kétségbeesett beteget, ugyanakkor

könnyek szökkentek szemeibe, de szótlan, néma maradt, türte a gyötrelmes bucsuzkodást, amelyet egyikük sem vallott be a másiknak... Ámitották egymást... A könnyes tekintetek a jövőbe vetett boldogság, az új élet reményeit hazudták, valójában pedig mindakettőjük belsejében megszólalt az »Isten hozzád« szomoru, lemondással teli, halálos hangja...

Vágyva-vágyódtak mindaketten a heti találkozások után s a végén összetörten, a megváltozhatatlan rettentő érzésével szívében bucsuztak egymástól, mint akik tudták, jól érezték, hogy közel a végzet s talán többé nem látják viszont egymást...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

II.

Mary és George.

Ezekben a gyötrelmes időkben Marynek egyetlen vigasza volt George Marlup, a vőlegénye, aki rajongó szerelemmel halmozta el a viruló fiatal leányt, szíve választottját. George erdész volt a szomszéd faluban és naponta átjárt menyasszonyához. Idilli órákat töltöttek együtt a jegyesek... Ilyenkor Mary szívéből elszállt a boru, csupa vigság volt, elfeledte végtelen bánatát s a jövő lebegett lelki szemei előtt... egy színes, szép, boldog jövő, amely kárpótolja majd a mult minden szenvedését...

George meleg szeretettel, gyöngéd figyelmességgel vette körül Maryt. Óvta kis menyasszonyát a sok munkától, figyelmeztette, aggódva intette, hogy mérsékelje heves szorgalmát, amely ugyancsak igénybevette a törekeny teremtés gyöngye idegzetét. De Mary hajthatatlan volt. Fáradhatatlanul serénykedett s amikor vőlegénye Szent Karácsony ünnepnapján beállított hozzá és munkában találta őt, George kifakadt:

— Már megint átvirrasztottad az éjszakát, kicsi Marym! Miért nem kiméled magad? Különben is

ma ünnep van, Szent Karácsony ünnepe, ezt a fácskát hoztam. Estére majd visszajövök és feldiszitjuk együtt!

— Az én sorsom a lemondás, a munka — felelt szomorú hangon Mary. — De nem zugolódom... már beletörődtem a változhatatlanba... Huzom továbbra is az élet nehéz igáját...

Könny csillant meg Mary bánatos szemében...

A fiatalember letette a kis fenyőfát az asztalra, meleg csókkal illette Mary ajkát és távozott.

— Isten veled, kedvesem! — szólt vissza az ajtóból George. — A viszontlátásra!

Aznap este George visszatért menyasszonyához s a jegyesek együtt diszitették fel a kis karácsonyfát, a béke, a szeretet ünnepének ezt az örök, drága, szép szimbólumát... Azután hálatelt szívvel fohászkodtak az Egek Urához s imájukba belevegyült a falucska kis kápolnájának csengő harangzugása, amely éjféli misére szölitotta a hívőket...

A kicsi fenyőfa, a béke ünnepének ez az örök, drága szimbóluma, amely sok-sok csillogó aprósággal, fényesen égő gyertyácskákkal volt diszítve, ezüstös fényt sugárzott a jegyesekre... Mary aranyszőke haja köré mintha glóriát hintett volna...

Ebben a percben titokzatos kopogás zajára ijedtek fel a szerelmesek. George nyitott ajtót a váratlan éjféli jövevénynek, aki nem volt más, mint a helység póstása, aki egy ajánlott expressz-levelet hozott Mary számára.

A leány izgatottan bontotta fel az irást:

Land Mary kisasszonynak!

Sajnálattal értesítjük, hogy kedves atyja állapota rosszabbra fordult. Tanácsos volna, ha mielőbb meglátogatná őt.

Tisztelettel

Városi Elmegyógyintézet

Dr. Faigner főorvos,

igazgató.

Mary örömtől csillámló szemeit könny borította el... Bár jól tudta, el volt rá készülve, hogy atyja nem bírja sokáig, a hír meglepte és sirva borult George vállára. Majd hirtelen felvetette fejét és így szólt:

— Az éjféli misét nem mulaszthatjuk el! Siesünk, George!

A fiatalember szótlanul karonfogta menyasszonyát.

S a kis kápolna harangzugása átzengett a völgyben fekvő falucskán, amelynek buzgó lakói sietve igyekeztek az éjszakai ájtatosságra...

Mary és George sem hiányoztak az éjféli miséről. A leány és vőlegénye szívből jövő imával fordultak a Mindenhatóhoz, hogy tartsa még életben az öreg Landot...

Az istentisztelet végeztével Mary izgatottan szólt vőlegényéhez:

— Drága, jó atyám!... Ki tudja, életben találom-e? A legközelebbi vonat csak reggel indul... félek, hogy későn érkezem!

George átlátta a helyzetet és vigasztalni próbálta menyasszonyát:

— Egy perc veszíteni való idő sincs, Mary!

Befogok és azonnal indulunk! Hajnalra beérünk a városba!

A kijelentést csakhamar tett követte. George gondoskodott szánról és lovakról. Pár perc múlva Mary lakása előtt állt a kis fogat, készen az indulásra.

Féltő gonddal ültette be a szánkóba a fiatalember a szomoru szívű, atyja életéért aggódó leányt.

A fürge lovak vágtatva vitték a jegyeseket. Gyorsan siklott tova a megfagyott havas uton a kis szán, amelynek csilingelése, mint ezüst csengettyűk tündéri hangja, visszhangzott szerte a fekete éjszakában...

Órák hosszat tartott az ut. Nehéz, sűrű hópelyheket szórt alá az égbolt...

Éjfélre járt már az idő. Mary kimerülten, a szomorúságtól elgyötörve félálomban feküdt a szánban, amely vitte utasát a messzi városba, haldokló atyjához...

Országos Szépirodalmi Könyvtár

A felkelő nap már aranysugarait hintette szét, amikor a jegyespár a város felé közeledett. Még néhány perc s az utasok elérkeztek az elmeógyógyintézet kapuja elé.

Reggel volt... Üde, friss, tiszta téli reggel. A nap még nehezen tudott átjutni forró, vörös fényével a ködös, felhős atmoszférán...

A fiatal gyönyörű emberpár előtt komoran emelkedett a szomoru, sivár házóriás: a tébolyda.

Mary megremegett.

— Óh!

George szorosan mellé simult s karjaiba fogta fel az elalélni készülő leányt;

— Kedvesem, mi történt? Mi lett?

— Mindig így van ez, valahányszor e ház elé érkezem s arra gondolok, hogy szegény, jó atyám itt él teljesen öntudatlanul, élte üres semmiség! Ó, rettenetes ez a sors, George! Ez a ház az élőhalottak birodalma, az emberek legszerencsétlenebbjei élnek itt s ezek között él az én áldott jó atyám is! Pedig emlékszem még rá! Jóságos arcára, gyöngéd tekintetére, végtelen szeretetére, amellyel mindig körülvett. Mennyi, mennyi szeretettel nevelt föl — s ime, ide jutott! Hát ide vezet az ember utja!?

George vigasztalni igyekezett menyasszonyát, kedvesen szólt hozzá:

— Nyugodj meg, édesem! A sors utjai kifürkészhetetlenek és az Isten akaratában meg kell nyugodnunk, legyen az bármily fájdalmas is a számunkra! Most légy bátor! Hiszem, hogy még életben találod szegény atyádat s ez mindenestre nagy megnyugvást kelt majd!

George szavai nyomán valamennyire megnyugodott Mary. Odaértek a tébolyda ajtajához.

A kórház előtt Mary megszólalt:

— Köszönöm, hogy elkísértél, George. Az esti vonattal már vissza is utazom. Viszontlátásra, kedvesem!

Szívélyes, meleg bucsucsókkal váltak el egymástól a jegyesek.

— Ne késs, Mary, — vált el George menyasszonyától. — Isten veled! A viszontlátásra!

A leány belépett a szomorú házba.

Tétova, ideges léptekkel haladt előre a boltíveslyosón, szíve bánatos volt, kedélye lehangolt s remegett az izgalomtól atyja sorsa iránt.

Mary az eléje toppanó első embert idegesen kérdezte:

— Beszélhetnék, kérem, Tillner doktor urral?

Alig hangzott el a leány érdeklődése, megjelent előtte Tillner doktor, a kórház egyik főorvosa, aki fehér köpenyben volt, mert éppen reggeli vizitjére készült.

Mary jól ismerte Tillner orvost, akinek osztályába tartozott atyja s így minden egyes alkalomkor, amikor az öreg Laudot meglátogatta, találkozott vele.

— Mi történt atyámmal? Él? Ne kiméljen, doktor ur, mondjon el mindent őszintén!

Mary tágranyilt szemekkel, el-elcsukló hangon kérdezte, faggadta az orvost, aki egy ideig hallgatott, majd komoly hangon a következő szavakkal igyekezett megnyugtatótni kétségbeesett vendégét:

— Vigasztalódják, kisasszony! A halál csak megváltás lesz szegény atyjának. Jöjjön velem és nézzen szét betegeim körében: micsoda szájalmas életet élnek itt ezek a haldokló emberroncsok!

III.

Emberárnyak.

Mary kíváncsian követte az orvost. Tillner doktor a kórház kertje felé indult a leánnyal.

Az elmeegyógyintézet lakói már mind künn voltak. Ösztönös érzésükkel kikiváncsoztak a napos téli reggelre, amely jóleső, megnyugtató hatással volt elhalt idegeikre, béna szellemükre.

Az orvos és a leány láttára a seregnyi beteg, mint valami tarka panoptikum, ijedt, zavart, kérdő tekintettel meredt a váratlan, ismeretlen látogatóra, Maryre.

A leány félve simult Tillner doktorhoz, mert bár egyenként már ismerte a betegeket, hiszen atyja gyakori látogatása alkalmával, módja nyilott erre, most azonban, hogy így együtt, egy tömegben, egyszerre pillantotta meg őket, a hirtelen támadt, furcsa, szálnalmas látvány érthető ijedelmet váltott ki belőle. Félelme csak fokozódott, amikor a betegek lassanként, egy tömegben közeledtek feléje. Mindegyikük szeme fényében ott villogott a téboly rettentő, ijesztő fénye. Gyanakodva, mintha ellenséget sejtenének Maryben, támadásra készen, lassu léptekben vonszolták fáradt, megtört, roncs testüket a leány felé...

Tillner doktor, átlátva a helyzetet, egyet intett a

betegek felé, akik szinte futva menekültek, hátrahúzódtak, de tekintetük most még inkább szórta a gyűlöletes, gyilkos fényt.

— Ne féljen, gyermekem — bátorította Tillner doktor Maryt. — Ártatlan emberek ezek mind, akik a légynek sem tudnának véteni. Csak a külsejük sejtet veszedelmet. Alapjában véve mondhatnám gyávák, meghunyászkodók, akik a falevél rezgésére is megijednek.

A főorvos, hogy eloszlassa Mary indokolatlan ijedelmét, — mert hiszen ezek a szegény, halálraszánt páriák, fenyegető viselkedésük ellenére is, tehetetlen s ártatlan, mit sem ártó lelkek voltak, — vissza felé igyekezett a leánnyal és beszélgetésbe kezdett.

— Ez itt — mondta — egy híres tudós, akinek az a rögeszméje, hogy üvegből van a lába és eltörik, ha rálép!

Tillner doktor erre egy hatalmas testű férfire mutatott, aki egy fatövében ült és lábait vastag kendőkbe, meg pokrócokba burkolta.

— Az meg ott azt képzei, hogy ő a pénzügyminiszter. Szünet nélkül milliárdos csekkeket osztogat társainak!

Mary egy horihorgas, sovány, fantasztikus öltözetbe bugyolált férfit pillantott meg, aki valóban villámgyorsan irt valami noteszfélébe, majd sorra tépte ki belőle a lapokat, melyeket az eléje kerülő betegek kezébe nyomott. Ványadt, halottsápadt arca ilyenkor örömtől, boldogságtól sugárzott.

A főorvos már be akarta fejezni magyarázatát, amikor Mary tekintete egy magas, szikár nővésű, bozontos, csapzott haju, Belzebub-fejű férfin akadt meg.

— Ki ez a félelmetes ember?! Ugy néz rám, mint valami rablógyilkos a prédájára! Majd felfal a szemeivel, amelyek a pokol borzasztó színeiben lángolnak!

— Ez egy kiváló komponista volt — felelt Tillner doktor. — Most uralkodónak hiszi magát. Királyi palástjától még éjszakára sem akar megválni.

— Érdekes! Mennyire hasonlít arra az orgonistára, aki esztendőkkel ezelőtt az árvaházban énekelni tanított engem — folytatta Mary.

— Ha nem fél tőle, álljon szóba vele! — szólt a főorvos. — Én hiába kérdezem, előttem néma marad!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

IV.

Drakula.

Mary, a főorvos bátorítására, lassan a királyi köpenybe burkolt férfihez közeledett, aki valami retentő mosollyal nézett az idegen leányra. Mary már többé-kevésbé megbarátkozott ezekkel a furcsa, rendkívüli emberekkel és merész hangon szólt kiválasztottjához:

— Hogy van, tanító ur?... Már nem emlékszik rám? Land Mary a nevem... Öt évvel ezelőtt az árvaházban...

— Nem emlékszem — felelt a félelmetes alak.

— Semmire sem emlékszem! Drakula vagyok... a halhatatlan!...

Vad tűz lobogott fel a különös ember szívében.

És élesen süvítő hangon újra kiáltott:

— Igen! Drakula vagyok... a halhatatlan!

Laud Mary összeborzongott a félelmetes alak látára. Már megbánta, hogy belekezdett ebbe a diskurzusba, de visszaemlékezett a főorvos megnyugtató szavaira és tovább folytatta a beszélgetést.

— Emlékezzen vissza, tanító ur... Ott voltam a második sorban... szopránt énekeltem és sokszor simogatta meg a hajamat elismerése jeléül... régen

volt... de én még ma is visszaemlékszem mindenre.

Az őrült megrázkódott:

— Ezer év óta élek és élni fogok örökké... Enyém a halhatatlanság... A halhatatlanság! Örökéletű vagyok... Emberek meghalhatnak, a világ elpusztulhat, de én élek, élek örökké!

Mary ijedten hátrált Drakulától, aki folytatta:

— Az én életem örök! A halál sohasem fog eljönni értem! Óh — ne higgye, hogy én is őrült vagyok! Azért tartózkodom itt csupán, mert szeretem ezeket az élő halottakat, szivből szánom őket és vissza akarom adni mindnyájukat az életnek!

Mary egyre félénkebben hallgatta Drakulát, ezt az emberi szörnyeteget, akinek a hangja a pokol zugó morájához hasonlóan hangzott, tekintete, mélyenfekvő, fekete tűzü szemei szinte lángot szórtak. És úgy állt szemben a gyöngge, kicsi teremtéssel, mint aki egyetlen mozdulatával halálra öleli törékeny, tehetetlen áldozatát.

Tillner doktor, aki messziről figyelte ezt a jelenetet, a leányért jött és karonfogva bekísérte a kórházba. Az operáló-terembe vezette Maryt a főorvos és így szólt hozzá:

— Foglaljon kérem itt helyet addig, amíg beszélek az igazgató urral, hogy édesatyja külön szobát kapjon.

— Borzasztóan megfélemlített az a fekete, bozontos haju férfi... Drakula — szólalt meg remegő hangon Mary.

— Legyen erős — válaszolt bátorítólag a főorvos. — Drakula is csak külsőleg félelmet gerjesztő. Nem kell tőle megijedni. Nyugodjék meg.

Mary félénken ült le a ragyogó, fehér műtőszobá-

ban. Testében még mindig remegett. Drakulával való találkozása, mint valami elnyomhatatlan, örökéletű emlék, egyre foglalkoztatta képzeletét. S amint így, a gondolataiba merülve várakozott, hirtelen nyilott a terem egyik ajtaja és egy köpenyes, orvosféle alak surrant be.

Mary szinte bélekapaszkodott a székre, amelyen ült. Rettegett ettől az idegentől, aki bár orvosnak látszott, titokzatos tekintetével ijedelmet árasztott magából.

Az egyik beteg volt. Egy magas alak, csontos, merev arccal, aki zavaros tekintettel meredt az ijedt leányra. Az örült orvosnak képzelte magát, állandóan orvosi köpenyben járt, és komoly, nagyképűséggel vizsgálta beteg társait, akiket meg akart operálni.

— Wells professzor vagyok -- szólta Marynek. Az egyetemes orvostudomány doktora! Ha megengedi, kisasszony, szórakoztatni fogom.

Ezzel leült Mary mellé és tágranyilt szemekkel vizsgálta, nézte a riadt leányt.

V.

A két orvos.

Mary mit sem sejtett arról, hogy szórakoztatója egy orvos álarcában rejtőző őrült, ösztöne mégis megérezte, hogy veszedelem veszi körül. Félt, irtózott, rettegett ettől a halálfejú embertől, aki szüntelenül nézegette.

— Mondja kérem: nem fájnak a szemei? — törte meg a csendet az őrült, majd hirtelen vizsgálni kezdte a leány szemeit.

— Az én diagnózisom biztos! Ön súlyos szem-bajban szenved, kisasszony — folytatta az álorvos. — Ha nem veti magát alá azonnal műtétnek, menthetetlenül megvakul!

Maryt meglepte ez a hirtelen fordulat. Kételye eloszlott a férfi kiléte felől, hitt neki és bízott benne, hogy valóban orvos.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és egy másik orvosi köpenyes férfi lépett be. Wells professzor arca felvillant és így szólt Maryhez:

— Ha nem hisz nekem, kérdezze meg a kollégámat! — és ezzel a belépőre mutatott.

A másik álorvos vizsgálódó tekintettel nézett Mary szemei közé és kijelentette diagnózisát:

— Vulpis doloris! Haladéktalanul operálandó!

Mary ijedten vonta el magát a két férfitől, akik azonban megragadták a félénken visszahuzódó leányt s erőszakkal a műtőasztalra fektették. Leszíjjagták kezét-lábát és Wells professzor egy hosszú, hegyes operáló tört vett elő az egyik szekrényből és azzal állított a halálrariadt leány elé.

Mindez pár pillanat műve volt.

Mary torkán éktelen sikoly szakadt fel:

— Az Istenért... engedjenek el!... Segítség!...

— Maradjon nyugodtan! — ordította az egyik ál-orvos a fetrengő leány felé.

— Örüljön, hogy megoperáljuk! — válaszolt a másik örült. — Az életét, a szeme világát fogja nekünk köszönni!... Egy-két perc és végeztünk!

Mary felsikoltott:

— Nem! Nem engedem! Hagyjanak! Köszönöm, hagyjanak!

De a két örült vadul villogó szemekkel vetette rá magát a leányra, aki most minden erejét megfeszítve elszántan védekezett. El akarta tépni magát a műtőasztaltól s miközben kétségbeesetten vergődött, egyre kiáltozott:

— Segítség! segítség!

Szavait visszhangozva verte vissza a fehér terem, de úgy látszik, a sors kegyetlen, furcsa szeszélye beteljesedik a leányon a rettentő házban.

Mint a madár a kivetett hálóban, úgy vergődött tehetetlenül a két örült karmai között. Mary most hirtelen elhallgatott s egy pillanatra vészes, kegyetlen csend nehezedett a teremre.

A két örült már éppen odáig jutott, hogy a tehetetlenül vergődő leány szemeit felszurják, amikor a

segélykiáltásra berontott a műterembe néhány ápoló és Tillner doktor, akik lefogták az örülteket és felbontották a leány kötelékeit.

Ájultan, összetörten hevert Mary... Egy óra telt el, míg visszanyerte eszméletét és erejét.

Tillner doktor ott őrködött mellette, figyelte a nyugtalan lélegzést, a hánykolódó testet, mely még mindig az előbbi rettentő kaland hatása alatt volt.

Végre felnyitotta szemeit a leány.

— Mi történt velem? — kérdezte rémült tekintettel, ijedt hangon környezetétől Mary. — Álmodtam talán? Gonosz álmom gyötört volna?... Vagy valóban átéltem azt a szörnyű kalandot?...

A főorvos atyjai szeretettel vigasztalta, bátorította a félelemben remegő leányt.

— Már semmi baj, kis Mary! — mondotta. — Felejtse el, ami történt, gondolja, hogy csak gonosz álmom volt az egész.

Ó, borzasztó még rágondolni is!

Könnyelműség volt egyedül maradnia itt, de senki se számíthatott arra, hogy ilyen furcsa látogatói akadnak.

Mary végigsimogatta homlokát, el akarta hessegetni agyából a gonosz kaland emlékeit, azután Tillner doktor támogatásával elhagyta a mütőt.

Mary most atyjához ment, aki már utolsó perceit élte. A haldokló görcsösen ölelte leányát. Mary könnyei végigöntötték az öreg Land arcát... Azután egy erős horkanás hallatszott... a beteg felnyúló karjai lehanyatlottak... csontos ujjai megmerevedtek... feje lecsuklott... zavaros szemeit behunyta örökre...

Mary sirva borult atyja holttetemére. Tillner doktor emelte fel és vitte ki a kórteremből a vérző-

szivü, feldult idegzetü leányt, akire a végtelen csapás, a furcsa kaland úgy hatott, hogy azt sem tudta: ébren élte-e át a történeteket vagy csupán álmodta...

A főorvos az igazgatói szoba mellett levő kis szalonba vonszolta a félájult teremtest s egy diványra fektette le őt, hogy pihenje ki magát. Mary azonban menni akart. Futni, rohanni el ebből a poklok házából, ahol a kinok kinját élte át, ahová élete legkeserűbb, legfélelmetesebb emlékei fűzték.

— El... el akarok innen menni... menekülni akarok... itt az életemet fenyegeti veszedelem!... Engedjenek...
— ordította egyre a megbomlott idegzetü teremtes...

Tillner doktor alig tudta visszatartani Maryt:

— Ilyen rettentő idegállapotban nem mehet el!
— szólt hozzá az orvos. — Maradjon itt éjszakára és pihenje ki magát. Reggelre rendben lesz és akkor hazautazhat!

A leány hajlott az orvos megnyugtató szavaira. Ledőlt a diványra és csakhamar mély álom borult szemeire.

— Könyörgöm... ne bántsanak... nem érdemlem meg
— szólt el-elcsukló hangon, álomra hunyódó szemekkel Mary, azután elaludt, csöndes lett...

VI.

Drakula merénylete.

Órák hosszat aludt már... És amikor éjfelet ütött a toronyóra, Drakula, mint valami ördögi kísértet megjelent a kis szobában. Nesztelen léptekkel közeledett az alvó leány felé, hosszú, csontos ujjáival megérintette a vállát, mire riadtan ébredt fel nehéz álmából Mary. Képedten nézett fel a leány Drakulára, akinek tekintete most a pokol félelmetes szemeiben csillogott. Ördögi mosoly torzította el ajkait s mint aki rárontani készül áldozatára, magához ölelte a leányt és vonszolni kezdte:

— Kövessen! — szólt. — Kastélyomba megyünk, a gyönyörök otthonába! Meg akarom magát menteni! Hisz ezek itt mind gonosz emberek, akik magát is, akárcsak szegény atyját, el akarják pusztítani!

Mary ijedten hallgatta ezt a földi ördögöt. És Drakula, mint aki biztos a dolgában, folytatta:

— Meneküljön ebből a pokolból! Kövessen és bizzék bennem! Én halhatatlan vagyok és földöntúli hatalmam van! Jöjjön!

— Nem!... Az Istenért, engedjen! — tiltakozott Mary. — Kicsoda maga?!... Mit akar tőlem?... Micsoda

jogon követeli, hogy magával menjek?... Hová akar vinni?...

És Drakula, mint a fergeteg, vitte, vonszolta áldozatát, hogy még hajnal előtt célhoz érjen...

Odakünn az éjszaka titokzatos fátyla borult a városra... Nagy, puha hópelyhek hullottak alá s az éjnek ez a fekete-fehér panorámája félelmetes kísértetiséggel hatott...

Az emberi szörnyeteg, mint könnyü, tehetetlen bábót hurcolta a halálraíjedt leányt, aki bukdácsolva követte Drakulát... Órákig tartott ez a kétségbeesett barangolás, míg végre egy hatalmas, különös épület elé, Drakula titokzatos várkastélya elé értek.

Mary megremegett.

Borzongatta a fagyos szél és megdöbbenéssel töltötte el különös kísérője. Ki akarta tépni magát Drakula karjaiból, de a szörny keményen tartotta.

— Hohó! aranyvirág! — kacagott sátáni hangján.

Itt öröm, boldogság, mámor vár rád! Miért akarsz elmenekülni?!

— Engedjen! Engedjen!

— Bejutsz te is a halhatatlanság birodalmába, a csodák palotája: Drakula háza! Ne félj hát, ne remegj! Örülj inkább, mert a boldogság vár! Jöjj, jöjj!

És hiába volt a leány minden ellenkezése. A párharc aránytalan volt, Drakula győzött...

Az óriási kőkapu nehéz szárnyai csikorogva nyíltak szét a jövevények előtt. Drakula otthon volt prédájával.

Mary kíváncsi ijedtséggel tekintett szét a palota belsejében, amely furcsa építkezésével, fantasztikus világításával a fantázia, a mesék országának különös birodalmára emlékeztetett.

Valami különös, idegekre menő, mámoros, buja illat terjengett Drakula kastélyában. És ez a nehéz, fojtószag szinte kábulatba ejtette a gyöngé idegzetű leányt.

— Dehát miért hozott ide?!... — szólalt meg végre Mary. — Mit akar tőlem?

Drakula, a győzelem biztos diadalával felelt:

— Innen többé nem menekülhet! Holnap eljegyzési ünnepet ülnék! A mátkám lesz! Halhatatlan csókkal jegyzem el magamnak és itt marad örökéletű asszonyaim táborában!

Erre Drakula intett egyet s a palota közepén megnyílt a márványtalapzat. Kékes-lila fény csapott fel alulról... földöntúli muzsika buja hangjai szűrődtek fel... és tizenkét gyönyörű asszony látszott, akiknek pompázó testét egy vékony fátyol fedte s akik a meleg zene ritmusára táncoltak...

Drakula megtörte Mary hallgatását:

— Mire kétszer kél fel a nap, maga is földalatti lakóim között lesz!

— Nem... a világ minden kincséért seim akarok odakerülni! — fakadt ki Mary és kétségbeesésében a nyakán levő keresztet vette kezébe és Istenhez fohászkodott, hogy mentse meg őt ebből a rettentő helyzetből.

— Átok!... Pokol!... Az egyetlen, ami ellen hatalmam tehetetlen!... El vele! — tört ki magából Drakula.

VII.

A nászünnep.

Közben a hajnal pirkadó, vörös fénye szökött be a palotába...

Drakula szinte menekült és így szólt:

— Gyülölöm a napfényt! Távozásra kényszerít! A viszontlátásra — este!

Drakula elment és utána bezárultak a palota összes kapui.

Mary egyedül maradt a rejtelmes épületben, amelynek minden zugából Drakula ördögi képét látta maga felé vigyorogni... Menekült ettől a félelmetes fantóm-tól, de hasztalan... Drakula követte mindenüvé...

Gyötrelmes órák teltek el így... Mary tehetetlenül vergődött börtönében, amelyből kiszabadulni meddő reménykedés volt csupán... Remegő testét egyik teremről a másikba vonszolta, kiutat keresett — hasztalanul... A rémes kép, Drakula kaján tekintete csak fokozta ijedelmét és kétségbeesését...

Estére járt már az idő... Mary leszaladt a palota parkjába... Ekkor hirtelen, méltóságteljes lassúsággal szétnyílt a nagy kapu és belépett Drakula...

— Mily kedves, hogy elém siet! — szólt a megriadt leányhoz.

Drakula karonfogta Maryt és felvezette a palotába, majd így szólt hozzá:

— Menjen és öltözzék fel az eljegyzési ünnepséghez!

Drakula intett rabszolganőinek, akik körülvették Maryt és egy ragyogó, illatos, virágos szobába kísérték. Arannyal, ezüsttel, drága ékszerekkel diszitett menyasszonyi ruha várt itt Maryre. A rabszolganők felöltötték Maryre a kincses öltözetet s amikor méltó pompában ragyogott Drakula legujabb arája, levezették őt a palota nagy termébe, ahol már izgatottan várt rá az ördög fia.

Drakula örvendezve, kéjes mosollyal sietett a menyasszony elé. Mary szinte félálomban, ájultan engedte át magát a pokoli férfi hatalmának.

— Üdvözöllek, gyönyörűséges mátkám — hízelt Drakula Marynek. — Ünnepet ülünk most, örömmel, nászunk előünnepét!

Harsány zene szólalt meg... Valami ördögi nászinduló zajos, furcsa, dörgő muzsikája, amelyre fantasztikus jelmezbe öltözött ballet lejtett érzékeny csábos táncot...

Az egész palota misztikus fényben uszott... Vakító színek váltották fel egymást. Tarka fény villant fel, majd kialudt, hogy utána más kövesse.

Félelmetesen pompás volt ez a káprázatos ünnepség, Drakula eljegyzési ünnepsége, amelyen legujabb menyasszonyát akarta rabjává tenni.

— A virágoso után örökéletre egybeforraszt bennünket a csókom! — szólt menyasszonyához a vőlegény.

E szavak után, mint záporoso a nyári égboltról,

sokezernyi virág hullott alá a palota mennyezetéről és elborított minden zugot...

Buja illat töltötte be a hatalmas termet...

Drakula ekkor mámoros fővel hajolt Mary felé, hogy csókkal illesse a leány ajkát... Vad kéjtől remegett a szája, karjait ölelésre, készen tartotta. Ebben a pillanatban Mary, aki megérezte a veszedelmet, ellökte magától Drakulát, nyakláncán függő keresztjéhez nyult és feléje mutatta, bátran, villámló tekintettel...

— A kereszt!... A kereszt!... — ordított Drakula és riadtan hátrált a leány elől.

A váratlan jelenet láttára ijedelem lett urrá az egész teremben... Drakulával együtt a gonosz szellemek is rémülten menekültek...

Mary előtt nyitva állt az út...

S a leány, felhasználva a kínálkozó alkalmat, futásnak eredt s a nyitva felejtett kapun kirohant a havas éjszakába.

VIII.

A halál ösvényén.

Futott, menekült a poklok palotájából, Drakula elől, de fáradt testét nem tudta sokáig vonszolni... ájultan terült el a hóborította földön, egy fa tövében, ahol rávirradt a hajnal...

Reggelre arra tévedt emberek találták meg Märyt, aki még mindig eszméletlenül hevert a hideg havon, a fa tövében.

Egy jólelkű család lakására vitette Märyt, aki ájultságából órák mulva sem tudott magához térni.

Próbálták élesztgetni, mindent megkíséreltek, de az igyekezet eredménytelennek bizonyult.

Land Mary továbbra is eszméletlenül hevert, semmit se tudott magáról, de agyában valósággal vitustáncot járt a láz.

Gonosz, kegyetlen képek gyötörték.

Egyre Drakula pokoli arca vigyorgott feléje, a villanó szemek, a sátáni arcvonások s a szorításra kész kezek örökké ott vibrált a szeme előtt!

— Nem... nem... Ne bátson... — tört néha egy-egy szó elő a láztól kicserepedett ajkak közül.

Mary megmentői részvétellel nézték a szegény vergődő leányt.

— Orvost kell hivatnunk! — tanácsolta a házura. — Amig eszméletre nem tér, semmit sem tudhatunk meg tőle! Pedig ki tudja, micsoda titok lappang mögötte!

A házigazda öccse rögtön felkészült, hogy a városba menjen orvosért.

Mary vergődése még egyre tartott. A lázálmok tovább kinozták s már-már a teljes megsemmisüléssel fenyegették.

Hideg havat borítottak a tüzelő homlokra, az égő arcra, így próbálták csillapítani a lázt.

Kivülről becsendült az orvosért siető fiu szánjának a csengője, amint tovasuhant a város felé vezető úton.

Mély csönd honolt a kis szobában, csak a beteg Mary lázas pihegése hallatszott.

És ekkor hirtelen, váratlanul kitérült az ajtó.

Mary megmentői megdöbbenve néztek a küszöbön megjelent fekete vendégre: Drakulára. Az ördögi alak megborzongatta az egyszerű embereket.

Künn süvitett a szél és becsapta a szobába a havat.

Drakula szótlánul betette az ajtót s nesztelenül közeledett Mary ágyához.

A reámeredő csodálkozó pillantásokra fölényesen legyintett.

— Itt vagyok, mert orvosi segítségre van szükség — a többi nem fontos! — szólt a családhoz Drakula.

— De hát ki küldte önt? — érdeklődött a házigazda. — Hogy került ide? Az öcsém csak az előbb ment el orvosért a városba!

Drakula válasza sem érdekmesítette a kérdezőt,

hanem odament a még mindig aléltan fekvő leányhoz, vizsgálódó, komoly tekintettel szemlélte és így szólt:

— Ez a leány elmebeteg és bizonyára valamelyik tébolydából szökött meg! Mielőbb el kell távolítani innen, mert veszedelmes lehet a környezetére!

A körülállók szinte megbüvölten hallgatták Drakula erőyes, fölényesen hangzó szavait.

Kinos, néma csönd állott be...

Drakula szikrázó szemei valósággal hipnotizálták a társaságot, amely szótlan tehetetlenséggel tűrte a különös, ijesztő idegen erőszakosságát.

Ezeket a villogó, vad tekintetű szemeket pillanatra se vette le az ágyban vergődő leányról, aki amióta Drakula megjelent a szobában, egyre nyugtalanabb lett.

— Ne hagyjanak! Mentsenek meg! Segítség...! Megöl! — sikoltotta olykor vészes rémülettel.

Drakula arcán ilyenkor még erősebb vonásokban ütközött ki a kegyetlen, ördögi mosoly.

Összefont karokkal állt a leány ágya mellett s a ház lakói szótlanul, rémülettel néztek rá.

Közben megérkezett a városi orvos, akit a házigazda öccse hozott magával.

— A doktor ur veszedelmes elmebajosnak találja ezt a leányt! — szólt a házigazda az új orvoshoz, mire ez szemügyre vette Maryt és Drakulához fordulva a következőket jelentette ki:

— Azt hiszem, ön téved, kolléga ur! Én horzsolási sebeket és lázat észlelek a betegen...

Majd így folytatta:

— Az eset nagyon különösnek látszik! Minden-

esetre itt maradok, hogy alapos megfigyeléseket tehessek!

Drakula az igazi orvos szavai után hirtelen eltűnt a lakásból.

Napok teltek el azóta... Mary nehezen heverte ki betegségét, de egy hét múlva visszatért régi jókedvé, ismét vidám volt, mint aki elfeledte a közelmúlt szomorú eseményeit. Alapjában véve Mary nem igen emlékezett vissza a történetekre. Csak úgy érezte magát, mint aki valami rettentő lidércnyomás, vagy egy kínos, gyötrő álom után ébredt fel. Hasztalan faggatta őt a család, amelynek vendégszeretetét élvezte, s amely olyan odaadó gondossággal ápolta az idegen leányt, mintha hozzátartozója volna.

Egy napon az orvos megvizsgálván a kis beteget, örömmel szólt:

— Mary a legjobb úton halad a gyógyulás felé! Nemsokára teljesen egészséges lesz és akkor megtarthatja esküvőjét vőlegényével!

IX.

Kegyetlen éjszaka.

Amint egy este együtt volt az egész társaság, az inas jött be.

— A doktor urat keresik! — szólt az orvoshoz. — A sporttelepen valaki szerencsétlenül járt! Várják a doktor urat!

— Kicsoda maga? — érdeklődött az orvos.

— Fuvaros vagyok! — felelte a parasztkülsejű férfi. — Én viszem a szálloda vendégeit a vonathoz és vissza!

— De hiszen most koromsötét van odakünn! — állapította meg aggódva az orvos.

— Mitől sem kell félnie, doktor ur! Jól ismerem az utat, a lovam is megbízható! — nyugtatta meg a kocsis az orvost.

Az orvosban megszólalt a kötelesség és távozott a kocsissal.

Kedvesen bucsuzott Marytól és a többiektől és megígérte, hogy mihelyt végez a beteglátogatással, visszatér.

Künn fekete éjszaka honolt és sűrű köd ült az egész vidékre.

Lépteik alatt csikorgatt a hó.

Az orvos elhelyezkedett a kis szánon, a fuvaros a bakra ült, a lovak közé csapott és megindult a faalkotmány.

Az orvos hátranézett. Lassan elmaradozott mögötte a kedves kis ház világos ablaka. A szán suhanva siklott a fehér havon.

A kocsis egyre sebesebben hajtott. Valósággal repült a szánkó. Az utat nem lehetett látni, melyen haladt. A koromsötét éjszaka, a vastag köd eltakart előlük mindent.

Az egyhangu uton, a sötét éjszakában, szivarjának perzselő tüze mellett Maryra gondolt az orvos, és teljes szívből örvendett, hogy ezt a viruló, kedves, fiatal leányt sikerült visszaadnia az életnek.

A szán röpült, egyre sebesebben s a lovak csengői vittek némi élénkséget a ködös, rejtelmekkel teli, sivár éjszakába...

Amikor már egy negyedóra eltelt, az orvos aggodalommal szólt a kocsishoz:

— De hát hová hajt maga tulajdonképen?

A fuvaros talán nem hallotta az érdeklődést vagy nem akarta meghallani, mert vadul hajtott tovább.

Az orvos elcsodálkozott s most még harsányabban kérdezte:

— Hé, hová hajt?!... hová visz?! — álljon meg!

De az újabb kiáltás is elveszett az éjszakában. Az orvos megtapogatta a zsebeit; semmi fegyver nem volt nála. S mert már átlátta, hogy vezetője nem mehet egyenes uton, valami kegyetlen terv sarkallja s ezért nem hallgat érdeklődő szavaira.

De azért nem csüggedett.

Az izgalomtól, a bizonytalanság és veszedelmet

sejtő érzéstől felbátorítva, az orvos újból megszólalt:

— Mondja meg már, hogy hová visz... merre hajt?! — ordított a szánkó kétségbeesett utasa.

A kis szán éppen ekkor ért egy veszedelmes hegyi utra, amelynek mentén egy rettentően mély szakadék tátongott... Egy csuszamlás és az egyszerű falalkotmány, a bennülőkkal együtt belezuhan a szakadékba...

A kocsis is átlátta a halálos veszedelmet és akadozva vallotta be:

— Egy ismeretlen fekete ur a kezembe nyomott egy aranyat és megparancsolta, hogy hozzam ide a doktor urat!

— Maga szerencsétlen! — riadt fel az orvos. — Forduljon rögtön vissza! Az életünkkel játszunk!

A kritikus helyzet, az orvos komoly intelme megtette hatását. A felbérelt fuvaros, akit Drakula vesztegetett meg, óvatosan megfordította a szánkót és visszavitte utasát a jólelkű család otthonába.

Az uton visszafelé az orvos kivallatta a kocsis, aki azonban csak nagyjában tudta leírni, hogy és mint nézett ki becsstelen megbízója. De az orvosnak elegendő volt ez az információ, amelyből megtudta, hogy a fuvaros megvesztegetője nem volt más, mint az a titokzatos, ismeretlen férfi, akivel legelső alkalommal Mary betegágya mellett találkozott.

Az orvos most már jól tudta, hogy a rejtélyes idegen ellensége Marynek, ennek az ártatlan, szerencsétlen gyermeknek. Azért akarta őt elmeorvosintézetbe szállíttatni, hogy ilyen módon alkalma legyen Maryt elrabolni, hatalmába vonni. S hogy meny-

nyire gyűlöli a leányt, annak bizonyítéka, hogy még a kötelességét teljesítő orvos életét sem kimélte.

Hasztalan volt azonban minderről meggyőződve az orvos, mit sem tehetett a titokzatos ellenség ellen, akinek tartózkodási helyét nem ismerte.

A Maryt vendégségbe fogadó család otthonában ezalatt mély, éjszakai csönd honolt. Aludt az egész ház, csupán a kis Mary álma volt nyugtalan... S úgy éjfél tájban valami különös, félelmet gerjesztő hangra ébredt fel Mary... Mintha bagoly tompa, kísérteties rikácsolását hallotta volna... Nyugtalanul remegett egész testében... Körülnézett a félhomályban... tekintete a pislogó lámpa felé irányult... Kereste, kutatta a titokzatos hangokat. de nem látott semmit és senkit sem.

Visszahanyatlott az ágyra s aludni próbált.

De kívülről vészes élcsséggel süvített be a téli szél. Nem tudta lehunyni a szemeit. A pislákoló lámpa fénye rejtelmes félhomályba burkolta a szobát és Mary úgy látta, hogy a fehér falon tarka árnyak villannak meg.

És most eszébe jutott Drakula...

A jólelkű orvos, a kedves környezet elfelejtette vele a múlt rettentő eseményét. A borzalmas élmény már oszladozóban volt lelkében, de ezen a különös éjszakán megújult erővel viharzott fel.

— Hu... Huhu... Uhu... — hallotta Mary a bagolyhuhogást s nem tudta, vajjon valóban hallja-e, vagy csak képzelődés az egész...

S szemei előtt a barna árnyak egyre nőttek, egyre kavargtak.

Homlokán kiütött a verejték s teste perzselő tűz volt, a láz fütötte.

Nyugtalanul, rémülten hánykolódott ágyában. Feledni próbált mindent, szemeit makacs elhatározással lehorgasztotta, fejét belefurta a párnák közé, aludni, aludni szeretett volna.

Ajkai régi imákat mormoltak, amelyek mély és megnyugtató álomért esdekelték.

De a pillák nem zárultak le, ellenkezőleg fájó szu-rás hasította a szemhéjakat s bárhog is ellenke-zett Mary önmagában, mégis kénytelen volt nyitva-tartani a szemeit.

— Istenem... ne hagyj el! — suttogta könnyörgő szavakkal, mert érezte, hogy sorsa most rettentő fordulóponthoz ér.

Künn még hevesebben sivitott a szél, vadul meg-rázta az ablakokat és Mary úgy érezte, hogy a szél zugásában, üvöltésében ezer jaj visszhangzik.

Rettentő percek teltek el, amelyek hosszú órák nyomasztó terhével nehezedtek az ijedt leányra...

Amint Mary ismét a kialvó lámpára nézett, ez hirtelen nagy zajjal leesett a földre, nyomában láng csapott fel, melytől meggyuladt a szőnyeg s a tűz egyre terjedt a kis szobában... Mary kiugrott ágyá-ból, futva menekült a lángtengerből... Ki a hideg, téli éjszakába...

Mintha valami üzte volna, úgy futott, rohant a fehér éjszakában... Nem érezte a hó hidegségét, a jeges szél suhintását, csak rohant, egyre rohant to-vább...

X.

Elszállt az ördög.

Eddig tartott a félelmetes álom...

Mary felébredt és ijedt, tágranyilt szemekkel tekintett körül az orvosi műtő-teremben, amelynek hófehér butorzata, halálraemlékeztető operáló-asztala kísértetiesen hatott a rettentő álomból szabadult teremtésre....

Odakünn ezalatt a hajnali nap vörös sugarai omlottak szét... Ébredt a természet, ébredt a kórház, szájalmas betegeivel...

Mary zavart, szomoru tekintetekkel futotta végig a szobát. Fáradtan emelte fel a kezét és végigsimitotta a homlokát.

Borzadva gondolt a kegyetlen éjszakára, de lelke, mintha csak lidércnyomástól szabadult volna meg, ujjongott, hogy mindez csak álom volt.

Aztán ismét elkomorodott és borzalmas gondolat futott végig agyán. Amióta belépett e rettentő házba, annyi minden különös dolog történt vele.

A kaland a műtőteremben; a kegyetlen éjszakái — valóságnak tetsző — álom, az idegei remegtek még mindig és hangos dobogással vert a szive.

Mary atyjára gondolt, a bomlott agyu öreg Landra és felhangzott a tébolyda kertjéből az örültek zürzavaros, kaotikus lármája.

— Hátha... hátha... én is... — futott végig a gondolat Maryn és mintha jeges kéz érintette volna, úgy összerázkódott.

Most megnyílt a fehér műtőterem ajtaja, de Marynak annyi ereje sem volt, hogy a belépő felé fordítsa szemeit...

*

Tillner doktor első utja a műtőterembe vezetett. Mary még a diványon feküdt, nyitott szemekkel, ébren, de nem volt elég ereje hozzá, hogy felkeljen. Mellette már egy ápolónő állt. Őt szőlitotta meg a főorvos.

— Rossz álma lehetett szegénykének! Egész éjszaka kiabált! — felelt az ápolónő.

Tillner doktor gyöngéden magához vonta a leányt, aki még mindig ijedten, nyugtalanul remegett, félve tekintett körül a teremben, mintha még mindig az ördögi Drakulától rettegne...

— Mi az... mi történt velem?! — kérdezte riadtan a főorvostól Mary. — Ébren vagyok már... vagy még mindig tart a félelmetes álmom?...

— Csillapodjék, kedvesem — szólt Tillner doktor a leányhoz. — Álmodott csupán — felejtse el!

XI.

Drakula halála.

Az elmeógyógyintézet kertjében már gyülekeztek a betegek. A furcsa társaság tovább folytatta ismert komédiáját. A tudós »üveglábát« féltette, a »pénzügy-miniszter« csekkeket osztogatott, Drakula, az egykori komponista, halhatatlanságáról szónokalt társainak, akik már unottan, nevetve hallgatták a különös mániában szenvedő férfit.

Ezek között az élőhalottak között volt egy kis köpcös emberke, aki hosszú, hegyben végződő cilindert viselt nagy, dézsaszerű fején. Hatalmas ókularé nehezedett tömzsi orrára. Állandóan mosoly, torz nevetés ült öreg, pergamentbőrű arcán és szüntelenül tréfálkozott, ingerelte társait. Gyermekes, naiv élcelődést folytatott a betegekkel, akik már megszokták »bolond« kollégájukat.

Ma reggelre a »Tréfás« — mert így hívták őt a többiek — egy töltött revolvért szerzett valahonnan és ezzel tartotta rémületben társait, akik bár nem hitték, hogy a fegyver töltve van, ijedten menekültek a »Tréfás« elől.

A revolveres örült Drakula elé állt, rászegezte fegyverét és eltorzult arcal röhögött arcába.

Drakula örömeiben szinte felordított és így szólt a »Tréfás«-hoz:

— Végre bebizonyíthatom, hogy halhatatlan vagyok! — Lőjj!

Hangja elhallatszott a kert minden részébe s a betegek kíváncsian szaladtak Drakula és a »Tréfás« felé.

Drakula egyre harsogott:

— Ne tétovázz, gyáva korcs! Otrombán bámultatok rám mindig, nem hittetek a halhatatlanságomnak, hát jöjjetek ide most mind, gyülekezzetek, nézzetek és csodáljatok! Drakulát nem fogja a golyó, visszapattan a testéről — Drakula halhatatlan! Hahaha! Hát jertek... ide-ide... mind... mind! És te., emeld fel már a revolvert!

A »Tréfás« félénken hátrált Drakula elől.

— Nem... nem merem megtenni... félek! — szólt és revolvere lassan lehanyatlott kezével.

— Csak nem félsz?! Te gyáva! Lőjj, ha parancsolom! Ide — a mellembé! — ordított Drakula a »Tréfás«-hoz.

A megrémült csoport, amely körülállta a két örültet, egyre fokozódó érdeklődéssel hallgatta és figyelte a jelenetet.

A »Tréfás« pedig a szigorú parancsra felhuzta a ravaszt fegyverén és elsütötte a revolvert...

A golyó Drakula szívébe furódott és nyomban megölte.

Kiömlő vére piros foltot hagyott a frissen esett havon.

A lövés zajára a betegek ijedten futottak szerte-szét a kertben és a következő percben már a holtan

fekvő Drakula mellett álltak az ápolók és Tillner doktor.

— Drakula meghalt! — fogadta az egyik ápoló a főorvost. — A »Tréfás« lőtte le valami lopott revolverrel!

A gyilkos örült, látva tettének szörnyű következményét, eleinte megrémült, de csakhamar ismét nevetni kezdett. Ostoba röhögéstől torzult el az arca és nyugodtan türte, hogy az ápolók összekötözzék és elvigyék cellájába.

XII.

A szerelem útján.

Egy csilingelő szán állott meg a tébolyda előtt. George, Mary vőlegénye szállt ki belőle. A fiatalember, miután hasztalanul várta haza előző nap menyasszonyát, rosszat sejtve, a városba jött, hogy érdeklődjék a leány iránt és haza vigye őt.

Mary, meglátva George-ot, kitörő örömmel futott feléje, nyakába borult s a szerelmesek hosszú csókban forrtak össze...

— Hála Istennek — örvendezett a fiatalember. — Csakhogy viszontlátlak... már úgy aggódtam... féltem, hogy valami baj történt veled!... Dehát beszélj, miért nem jöttél vissza tegnap este? Mi tartott vissza?

Kérdések özöne ömlött George ajkáról, de Marynek nem volt ideje és türelme sem a felelethez, mert Tillner doktor közeledett feléjük. A jegyesek bucsút mondtak a főorvosnak és kifelé indultak a kórházból a kerten át. Amint így, egymásbafont karra mentek, két ápoló hordágyon hozta a tragikus véget ért Drakulát. Mary, amikor a szomorú menetet elhaladt mellette, mepillantotta Drakula félelmetes arcát, amely most még ijesztőbben hatott rá, mint

az életben. Mary iszonyodva, félájultan huzódott George mellé s a férfi, aki még mit sem tudott menyasszonya rémes álmáról, érthetetlenül vonta magához az ijedt leányt.

Drakulát elvitték az ápolók...

A halott zsebéből egy nagy írásköteg esett ki. George felemelte és megnézte a címlapot:

HALHATATLAN
ÉLETEM ÉS KALANDJAIM
NAPLÓJA
D R A K U L A

Mary is beletekintett az írásba és ijedt hangon parancsolt vőlegényére:

— Dobd el azonnal! Nem akarom látni! Borzalmas álmomat ez az ember okozta!

George engedelmeskedett menyasszonyának. Elhajította az írásköteget, karonfogta Maryt és beültette a szánba a remegő, ijedt leányt...

Vig csilingeléssel indult utjára a kis faalkotmány és vitte a szerelmeseket haza, otthonukba, a boldogság felé...

Az uton George többször megkísérelte, hogy hallgatólag menyasszonyát beszédre bírja. De Mary ajka

néma maradt. Egy szóval sem árulta el vőlegényének álombeli kalandját, rettentő gyötrelmeit. Titkát sohasem ismerte meg George.

A fiatalember nem is erőszakolta tovább a dolgot. Mialtacsul hallgató menyasszonyával sohasem beszélt többé erről...

— Vége —

Prof. Szfinx

A KALANDOR KIRÁLY

**élményei érdekesebbek,
mint bármely regény.**

Eddig megjelent 12 füzet

Minden füzet egy befejezett történet.

Á R A 5 L E I.

A "FILM KÖNYVEK"

eddig megjelent füzetek:

R. L. PEARSON:

A VÖRÖS KEZTYŰ

GEORGE WALLACE:

A SÖTÉTSÉG LOVAGJAI

(Páncélbőrű banditák)

A LEGSÖTÉTEBB AFRIKÁBAN

KOLUMBUSZ KRISTÓF

(Amerika felfedezése)

BALOGH BÉLA:

Fehér galambok fekete városban

Regény a szivekről a sziveknek

Mindegyik füzet egy-egy nagy
filmalkotásnak regény-
szerű feldolgozása
